

Kavidhai recital / காண்பித்து பேசுதல்

Level/நிலை: 7

Age Group/வயது: 13+

Instructions:

Participant will be given 4 kavidhais, they must recite minimum of 2 kavidhais in kavidhai recital format (kavidhai nadai). All 4 kavidhais are given below.

வழிமுறை:

கொடுக்கப்பட்டுள்ள நான்கு கவிதைகளிருந்து, குறைந்தது இரண்டு கவிதைகள், கவிதை நடையில் பேச வேண்டும். நான்கு கவிதைகளும் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

கவிதை 1: இசையமுது - சிறார் பொறுப்பு
பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

இன்று குழந்தைகள் நீங்கள் -- எனினும்
இனிஇந்த நாட்டினை ஆளப் பிறந்தீர்!
இன்று குழந்தைகள் நீங்கள்!
நன்றாய்ப் படியுங்கள்! நாட்டின் குழந்தைகள்!
ஒன்றாய் இருங்கள் உயர்வினை எண்ணுங்கள்!
இன்று குழந்தைகள் நீங்கள்!
குன்றினைப்போல் உடல்வன்மை வேண்டும்!
கொடுமை தீர்க்கப்போ ராடுதல் வேண்டும்!
தின்றதையே தின்று தெவிட்டுதல் இல்லாமல்
அன்றன்று வாழ்விற புதுமை காணவேண்டும்
இன்று குழந்தைகள் நீங்கள்!
பல்கலை ஆய்ந்து தொழில் பலகற்றும்,
பாட்டிற் சுவைகாணும் திறமையும் உற்றும்,
அல்லும் பகலும் இந்நாட்டுக் குழைப்பீர்கள்!
அறிவுடன் ஆண்மையைக் கூவி அழைப்பீர்கள்!
இன்று குழந்தைகள் நீங்கள்!

கவிதை 2: உலகம் உன்னுடையது!

பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

பள்ளம் பறிப்பாய், பாதாளத்தின்
அடிப்புறம் நோக்கி அழுந்துக! அழுந்துக!
பள்ளந்தனில்விழும் பிள்ளைப் பூச்சியே,
தலையைத்தாழ்த்து! முகத்தைத்தாழ்த்து!
தோளையும் உதட்டையும் தொங்கவை! ஈன
உளத்தை, உடலை, உயிரைச் சுருக்கு!
நக்கிக்குடி! அதை நல்லதென்றுசொல்!
தாழ்ந்துதாழ்ந்து தாழ்ந்த நாயினும்
தாழ்ந்துபோ! குனிந்து தரையைக்கெளவி
ஆமையைப் போலே அடங்கி ஒடுங்கு!
பொட்டுப் பூச்சியே, புன்மைத் தேரையே
அழு! இனி! அஞ்சு! குனி! பிதற்று!
கன்னங்கருத்த இருட்டின் கறையே.
தொங்கும் நரம்பின் தூளே! இதைக்கேள்;
மனிதரில் நீயுமோர் மனிதன்; மண்ணன்று!
இமைதிற! எழுந்து நன்றாய் எண்ணுவாய்!
தோளை உயர்த்துச் சுடர் முகம் தூக்கு!
மீசையை முறுக்கி மேலே ஏற்று!
விழித்தவிழியில் மேதினிக் கொளிசெய்!
நகைப்பை முழக்கு! நடத்து லோகத்தை!
உன்விடு - உனது பக்கத்தின் வீட்டின்
இடையில் வைத்த சுவரை இடித்து
வீதிகள் இடையில் திரையை விலக்கி
நாட்டொடு நாட்டை இணைத்து மேலே
ஏறு! வாளை இடிக்கும் மலைமேல்
ஏறு விடாமல்; ஏறு மேன்மேல்!
ஏறி நின்று பாரடா எங்கும்;
எங்கும் பாரடா இப்புவி மக்களைப்!
பாரடா உன மானிடப் பரப்பைப்!
பாரடா உன்னுடன் பிறந்த பட்டாளம்!
'என்குலம்' என்றுனைத் தன்னிடம் ஒட்டிய
மக்கள்பெருங்கடல் பார்த்து மகிழ்ச்சிகொள்!
அறிவை விரிவுசெய்! அகண்டமாக்கு!
விசாலப் பார்வையால் விழுங்கு மக்களை!
அணைந்துகொள்! உன்னைச் சங்கமமாக்கு.
மானிட சமுத்திரம் நானென்று கூவு!
பிரிவிலை எங்கும் பேதமில்லை
உலகம் உண்ணுண்! உடுத்த உடுப்பாய்!
புகல்வேன்; 'உடைமை மக்களுக்குப் பொது'
புவியை நடத்துப் பொதுவில் நடத்து!
வானைப் போல மக்களைத் தாவும்
வெள்ளை அன்பால் இதனைக்
குள்ள மனிதர்க்கும் கூறடா தோழனே!

கவிதை 3: தமிழ்

பாரதியார்

யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
இனிதாவது எங்கும் காணோம்.
பாமரராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும்
இகழ்ச்சி சொல்ப பான்மை கெட்டு
நாமமது தமிழ்ரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ? சொல்லீர்!
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்.

யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்,
வள்ளுவர்போல், இளங்கோ வைப்போல்
புமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை,
உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சியில்லை;
ஊமையராய்ச் செவிடர்களாய்க் குருடர்களாய்
வாழ்கின்றோம்; ஒருசொற் கேளீர்!
சேமமுற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம்
தமிழ் முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்!

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்;
இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள்
தமிழ்மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்;
மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொல்வதிலோர் மகிமை இல்லை;
திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர்
அதைவணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்.

உள்ளத்தில் உண்மையொளி யுண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளி யுண்டாகும்;
வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேவு மாயின்
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம்
விழிபெற்றுப் பதவி கொள்வார்;
தெள்ளுற்ற தமிழ்முதின் சுவைகண்டார்
இங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்.

கவிதை 4: வேலைகளல்ல வேள்விகளே

கவிஞர் தாராபாரதி

வெறுங்கை என்பது மூடத்தனம் - உன் விரல்கள்
பத்தும் மூலதனம்! கருங்கல் பாதையும்
நொறுங்கிவிழும் - உன் கைகளில் பூமி
சுழன்றுவரும்!

தோள்கள் உனது தொழிற்சாலை - நீ தொடுமிட
மெல்லாம் மலர்ச் சோலை! தோல்விகள் ஏதும்
உனக்கில்லை - இனி தொடுவா னம்தான்
உன்எல்லை!

விழிவிழி உன்விழி நெருப்புவிழி -உன் விழிமுன்
சூரியன் சின்னப்பொறி! எழுஎழு தோழா!
உன்எழுச்சி -இனி இயற்கை மடியில்
பெரும்புரட்சி!

விரக்தி யென்னும் சிலந்தி வலைக்குள் வேங்கைப்
புலிநீ தூங்குவதா? -நீ இருட்டைக் கிழிக்கும்
வெளிச்சக் கீற்று எங்கே கிழக்கெனத்
தேடுவதா?

மூலையில் கிடக்கும் வாலிபனே - தினம் முதுகில்
வேலையைத் தேடுகிறாய்! பாலை வனம்தான்
வாழ்க்கையென - வெறும் பல்லவி எதற்குப்
பாடுகிறாய்?